

2005. augusztus 23-án, kedden délután az utóbbi száz év legnagyobb természeti katasztrófája történt Udvarhelyszéken. Tizenhatan meghaltak és felbecsülhetetlen károk keletkeztek. Több olyan vízáradat söpört végig a vidéken egy felhőszakadás következtében, [amihez hasonlót a vidék legidősebb emberei sem láttak](#)

.

Az első árhullámok délután öt és hat óra között indultak meg a települések felé a vízgyűjtő patakok nyomvonalán. Székelyudvarhelyen a Szejké felőli részre zúdult az ár, a Bosnyák patak Ülkét, Szenttamást, majd Kadicsfalva egy részét árasztotta el. Egy ennél sokkal erősebb ár érte Farcádót, majd óriási károkat okozott Hodgyában és Bikafalván, mielőtt a Nagy-Küküllőbe ért volna.

A Fehér Nyikó Farkaslaka felett áradt meg, végigment a településen, majd rázúdult Székelyszentlélekre, Nyikómalomfalvára, Székelyszentmihályra, Kobátfalvára, Kis- és Nagykadácsra, majd Siménfalvát megrongálva, Rugonfalva szélét érintve zúdult a Küküllőbe.

Az áradat hirtelen jött, sok helyen menekülni sem lehetett előre, esélyük sem volt az embereknek, főleg az idősebbeknek – az árvíz összesen tizenhat emberéletet követelt. Több

ezer épület rongálódott meg részben vagy teljesen.

A halottak eltemetése után azonban mindenki ment vissza saját portájára dolgozni, vagy – amennyiben házat nem érte kár – szomszédjának, ismerősének, rokonának segíteni. Ugyanis a tönkrement házak és berendezéseik között félméteres vastagságban állt a hordalék, a sár, amit csak többheti megfeszített munka árán lehetett eltávolítani.

Néhány nap alatt országszerte híre ment, hogy a székelyföldi árvizet követően milyen példás összefogás alakult ki. Hogy a magyar nem siránkozik, és nem várja az állami segítséget, hanem szivattyúz, lapátol, kerítést állít, épít. Keserűséggel lelkében, összeszorított foggal.

Aki saját szemével látta a 2005-ös árvizet, illetve annak friss nyomait, egy életre magában fogja hordozni. Aki látott akkor holtat, összedőlt házat, elpusztult állatokat, síró embereket, segélyszállítmánykor örömkönnyekeket, utódainak is elmeséli.

Bár néhány év alatt a vidéken az összedőlt házak nagy része eltűnt, és teljesen új épületek emelkedtek, felegyenesedtek a kerítések, életteli teltek meg az udvarok és istállók, egyes házak oldalán még ma is látható a víz akkori szintje. Talán még hosszú évek múlva is ott lesz az emlékeztető vízszint – egyfajta mementóként.

Az udvarhelyszéki árvíz áldozatai

Csiszár Julianna, Csiszár Béla (Hodgya)

Fancsali Márta, Fancsali Anna, Jakab Erzsébet (Farkaslaka)

Tóth Anna, Hajdó Julianna (Székelyszentlélek)

Sinka Lajos, Szász Erzsébet, Székely Gézáné, Lakatos Árpád (Nyikómalomfalva)

Pap Rozália, Szász Erzsébet, Balázs Karolina (Kobátfalva)

Tánczos Izabella (Siménfalva)

Málnási Ágoston (Székelyudvarhely)